

Tinka nabira gobe

Tinka je dobila majhno, iz šibja pleteno košarico.

»Danes gremo nabirat gobe!« je rekel očka.

Tinki je bilo prav. Hodili in hodili so po gozdu. Dolgo so hodili.

Očka je končno našel mladega jurčka in ga dal v košaro, ki jo je postlal s praprotjo.

Tinka pa je uzrla velikega črnega polža, lazarja.

Nemarno je počival na obglodanem gobjem klobuku. Tinka je počepnila kraj njega.

»Vse si sam pojedel. Nič za nas pustil!« se je hudovala.

»Tudi zanj rastejo gobe, kar privošči mu!« sta rekla očka in mamica hkrati.

Tinka se je nakremžila: »Toda moja košarica je še vedno prazna!«

»Ne bo več dolgo, boš videla,« jo je poskusila potolažiti mama.

Očka je našel rumeno lisičko. Položil jo je v košaro k jurčku. Mama se je razveselila velike dežnikarice. Tinkina košara pa je bila še vedno prazna, dokler se nanjo ni obesil pajek.

»Pajki prinašajo srečo,« je rekla mama. Tinka je pazljivo nosila košaro s pajkom. In glej!

Na jasi, pod debelo bukvijo, je na Tinko in njenega pajka čakal jurček. In to kakšen! Gromozansko velik, da v Tinkini košari ni bilo prostora za nobeno drugo gobo več!

